

«ՄՈՌՅՈՒԱՆ՝ ՏԵՏՐԱԿ»ԷՆ

Ե Ր Գ Ը

Նորէն ջութակը՝ տըրտում
Բանաստեղծի մը գերին,
Կուտայ մոռցուած սէրերուն
Սրտախըռով մեղեդին,
Եւ սարսըռանքն անպատում
Հովէն լիւած ծառերուն...

Ու փայտէ սիրտն արթնցած
Տակաւ կ'ապրի՝ Ապրողին
Տառապանքը մըքամած,
Երազ — յոյսերն որ չունին
Ոչ հանգրքուան ոչ ալ հուն,
Եւ կը հարցնէ մորմոհուն։—

— Ո՛վ դողացող ձեռք անգութ,
Այս վշտոտ երգն որո՞ւնն է
Որ պրկւած մատներուդ
Երակներով՝ կ'արիւնէ
Ու կ'այրէ գիւ անդադրում...
Կը հծծէ միւսն՝ — Ամէնո՛ւն...

Ե Ր Է Կ Ե Ի Ա Յ Ս Օ Ր

— օօ —

Սարդի քայլով սէրն որ կապեց մեր նայուածքը՝ մեր
սրտին,
Նաշխուն, նրբին, այլ գիւրաբեկ թել մըն էր լոկ մետաքսի.
Եւ որ գուցէ դառնար հովին, կամ թռչունի մը խաղին
Զոհը գիւրին, ու մոռցուէր՝ ինչպէս ծուխն որ կ'անհետի...

«Սարդը» սակայն բաղդն ունեցաւ խաղաղ, բեղուն
օրերուն,
Ու միացուց, բազմապատկեց հիւսքը կապոյտ ոստայնին:
Եւ արդ կասկածն իսկ բաժանման ցաւ ու վշտով է լեցուն,
Թէպէտ ա՛լ գորշ, պիթկ առասան մըն է մետաքսը
նախկին...

ՅՈՒԱԿ ԶԱՆԳԻ

Ուռենի

— օօ —

Օրն է յոգնած, մինչ նոյն խանդով գետակին շուրթը
 շափիւղայ
 Կը պատմէ դեռ հէֆեաթն անվերջ՝ իր ափերուն
 բուրումնաւէտ:
 Կամուրջն անդին բարտիներուն քանձրը շուփով
 կը զովանայ:
 Որոնց ետին արեւն ոսկի կը համբուրուի լեռներուն հետ...

Վերջալոյս է: Կուգամ նորէն սաղարթախիտ ուռիս մօտ,
 Հոն՝ ուր ուժեղ, հաստ արմատ մ'իր բնդերֆներէն
 հակած ջուրին՝
 Կուրծք է տրւեր որ նագելի, փախստական գետակը հոտ
 Կենայ, կանչէ,— սէր քէ անէծք քսէ իրեն քան
 մ'առանձին...

Այս սիրահար մե՛ծ ուռենին: Կախարդանքին գերի
 անդարձ,
 Կարծէք պիտի գրկուի ահա փրփուրին հետ նայտի պէս:
 Բայց չի հասնիր: Եւ սիրածէն միշտ պարապով մը
 բաժնւած
 Կը քողու որ վիշտն իր աննար նրագերգէ գեփիւոր հեգ...

Դեռ մինչեւ ե՞րբ պիտի այսպէս ինքն իր վրայ ծրոյ,
 կըֆի,
 Անհոգ շուրջի անցուղարձին՝ միայն վախճանն իր
 որոնայ...
 Ե՞րբ պիտի ա՛լ հոգին կապող արմատներէն ձերբագատուի,
 Եւ — ո՛վ անգութ — մահուան գընով իյնայ հեղուկ
 կուրծքին վրայ...

Վերջալոյս է: Եկած նորէն ուռիս մօտ կ'ըսեմ խօսքեր.
 Մըտածումներ՝ որոնք երբեք չեղան ծառի մը կեդեւին
 Սարսրանքները մըտերիմ: Սրտիս ծառաւ որ կ'այրէր,
 Մոռցաւ, աւա՛ղ, ք'անոր շրթներն արդէն ջուրին մէջը
 կ'ապրին...:

ՅՈՒԱԿ ԶԱՆԳԻ